

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 15. februar 2011
Kontor: Procesretskontoret
Sagsnr.: 2010-710-0037
Dok.: TBJ40929

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 6 vedrørende forslag til lov om ændring af dødsboskifteloven og forskellige andre love (Revision af dødsboskifteloven m.v.) (L 83), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 8. februar 2011.

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 6 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af dødsboskifteloven og forskellige andre love (Revision af dødsboskifteloven m.v.) (L 83):

”Vil ministeren tage initiativ til at liberalisere reglerne om bobestyrere i dødsboskiftesager, jf. kritikken fra bl.a. Konkurrencestyrelsen.”

Svar:

Ægtefælleskifteudvalget har behandlet dødsboskiftelovens ordning med autorisation af bobestyrere i betænkning nr. 1519/2010 om revision af dødsboskifteloven, side 15:

”I Skiftelovsudvalgets betænkning nr. 1270/1994, s. 30, fremgår følgende om baggrunden for den eksisterende ordning med autoriserede bobestyrere:

”For at opnå at en så højt kvalificeret stab af bobestyrere som muligt kommer til at skifte disse boer, foreslår udvalget en ordning, ved hvilken en relativ begrænset kreds af advokater i hver retskreds efter ansøgning kan opnå fast autorisation som bobestyrere. Et advokatkontor, der kommer til at behandle mange bobestyrerboer, vil oparbejde en betydelig ekspertise, og sagsbehandlingen vil endvidere kunne gøres hurtigere og billigere, ved at en række rutiner delegeres til bobestyrerens kontorpersonale.”

Udvalget finder, at hensynet til at sikre kvalitet og effektivitet i behandlingen af de boer, som behandles ved bobestyrer, fortsat kræver, at bobestyrerhvervet som udgangspunkt varetages af en relativt begrænset kreds af autoriserede bobestyrer, der ved en regelmæssig tilgang af boer kan oparbejde en betydelig ekspertise.

Efter udvalgets opfattelse må det endvidere antages, at den eksisterende autorisationsordning i det væsentligste fungerer hensigtsmæssigt.”

Udvalget foreslår samtidig, at det overvejes at gøre autorisationen af bobestyrere tidsbegrænset.

Efter gældende ret kan arvingerne ikke vælge en bobestyrer, der ikke er autoriseret, og de har således alene mulighed for at pege på en bestemt autoriseret bobestyrer.

Om arvingernes indflydelse på valget af bobestyrer fremgår bl.a. af betænkningens side 16-17:

”Skiftelovsudvalget anfører, s. 213 i betænkning nr. 1270/1994, følgende om baggrunden for ikke at give arvingerne adgang til at vælge en ikke-autoriseret bobestyrer:

”Udvalget har afstået fra at fremsætte forslag om, at der efter arvingernes ønske skal kunne udpeges en bobestyrer, der ikke er autoriseret, idet hensynet til at opretholde det højest mulige kvalitetsniveau for de bobestyrere, som kommer til at behandle boerne, bør gå forud for arvingernes ønske.”

Ægtefælleskifteudvalget er som udgangspunkt enig i denne hensynsafvejning, idet udvalget som nævnt finder, at det gældende system med en gruppe af autoriserede bobestyrere fungerer hensigtsmæssigt, og at ordningen sikrer, at boerne generelt bliver behandlet på en god og effektiv måde.

På den anden side anerkender udvalget, at der i særlige situationer kan være gode grunde til at efterkomme arvingernes ønske om en bestemt ikke-autoriseret bobestyrer. For eksempel er det en væsentlig fordel for bobehandlingen, hvis boet behandles af en bobestyrer, der ikke skal bruge tid og kræfter på først at sætte sig ind i boets forhold. Dette gælder navnlig i den situation, hvor en advokat har behandlet et bo under privat skifte, men hvor boet på et fremskredent tidspunkt i bobehandlingen må overgå til bobestyrerbehandling, blot fordi det ikke er lykkedes at sælge en fast ejendom inden for 1-årsfristen, jf. dødsboskiftelovens § 31. Som reglerne er udformet i dag, har skifteretten kun mulighed for at udpege en sådan advokat som bobestyrer, når den pågældende er autoriseret bobestyrer.

Da bobehandlingen i særlige tilfælde vil kunne drage væsentlige fordele af, at der udpeges en ikke-autoriseret bobestyrer, finder udvalget, at skifteretten efter ønske fra en enig arvingegruppe i begrænset omfang bør kunne udlevere boet til en ikke-autoriseret bobestyrer.

Det bør dog fortsat være den altovervejende hovedregel, at boer, der skal behandles ved bobestyrer, bliver udleveret til en autoriseret bobestyrer, medmindre afdøde selv har indsat testamenterisk bestemmelse om en bestemt ikke-autoriseret bobestyrer. Udvalget lægger herved vægt på de grundlæggende hensyn bag den gældende autorisationsordning - hvor et forholdsvis begrænset antal advokater autoriseres - om at sikre dels den fornødne ekspertise hos bobestyrerne, dels en effektivisering af bobehandlingen. Udvalget bemærker i den forbindelse, at bobestyreren er tillagt en betydelig handlekraft og kompe-

tence til at afgøre spørgsmål om boets forhold, og at det derfor bør sikres, at boet behandles af en erfaren bobestyrer.

Derudover skal en bobestyrer ikke alene varetage arvingernes interesser, men i et vist omfang også legatarernes, kreditorernes og det offentliges interesser. En bobestyrer er således ikke arvingernes repræsentant, sådan som en advokat i traditionel forstand er det. I den forbindelse bemærkes det, at arvinger, der er enige herom, i langt de fleste tilfælde vil kunne vælge at skifte boet privat, hvor de frit kan vælge en advokat til at forestå behandlingen af boet.

På den baggrund er det udvalgets opfattelse, at arvingernes ønske om en bestemt ikke-autoriseret bobestyrer kun bør efterkommes, hvor bobestyreren har en særlig indsigt i boet eller de særlige spørgsmål som bobehandlingen rejser, og hvor denne indsigt vil udgøre en væsentlig fordel for behandlingen af boet. Herudover bør det være et krav, at alle arvinger er enige om valget af denne bobestyrer, idet bobestyreren så vidt muligt bør nyde samtlige arvingers tillid.”

Med lovforslaget lægges der ikke op til at ændre autorisationsordningen, da Justitsministeriet er enig med Ægtefælleskifteudvalget i, at den eksisterende autorisationsordning i det væsentlige fungerer hensigtsmæssigt.

I overensstemmelse med udvalgets forslag foreslås det dog, at der indsættes hjemmel i dødsboskiftelovens § 11, stk. 3, til, at justitsministeren kan fastsætte regler om tidsbegrænsning af autorisationer, jf. forslaget § 1, nr. 3.

Endvidere foreslås – også i overensstemmelse med udvalgets forslag – at skifteretten, hvor en længstlevende ægtefælle og de øvrige arvinger ønsker en bestemt bobestyrer, der ikke er autoriseret, kan udpege den pågældende, hvis særlige grunde taler for det, jf. lovforslagets § 1, nr. 23 (§ 37, stk. 3).

Det bemærkes, at det hverken efter gældende ret eller i henhold til lovforslaget er en betingelse for at udpege en bobestyrer, som ikke er autoriseret, at den pågældende er advokat.

Af Konkurrencestyrelsens Konkurrenceredegørelse 2004 fremgår bl.a., at privat skifte kan udføres af enhver, og at dødsboskifteloven har gjort det nemmere for arvinger at foretage privat skifte uden professionel assistance. Det fremgår endvidere, at konkurrencesituationen kan forbedres, hvis flere forskellige erhvervsudøvere kan tilbyde dødsbobehandling, og at de nuværende regler vedrørende autoriserede bobestyrere (hvor kun et be-

grænset antal advokater autoriseres) udgør et specielt konkurrenceproblem, og at det vil styrke konkurrencen, hvis adgangen til at virke som bobestyrer alene betinges af objektive kvalifikationskrav.

Over for de ovennævnte hensyn, som ligger bag autorisationsordningen, finder Justitsministeriet imidlertid ikke, at konkurrencehensyn bør føre til, at der foretages ændringer på det omhandlede område ud over de modifikationer, som allerede følger af lovforslaget.